

Campi qui pugui!

A Catalunya tenim sobre la taula tot un seguit de qüestions que són de difícil solució. I és cert que hi estem treballant com a societat, des de tots els àmbits, i amb la voluntat d'obtenir els resultats desitjats que no són altres que retornar a la normalitat. Tant de bo.

Ara toca posar l'espatlla al màxim. Això és indiscutible i necessari i, a Catalunya, som una societat exemplar en aquest aspecte però, ¿què ha passat per a què tinguem inseguretat i un ai al cor quasi de forma permanent?

Doncs ha passat que tots aquells serveis públics de més proximitat a la ciutadania estan mancats de recursos. I això no és una novetat. Ja fa massa anys que aquí, a Catalunya, la gestió passa per aprimar-ho tot sense tenir la més mínima reflexió i

previsió per si venen maldades. I aprimar, en moltes ocasions, es tradueix en privatitzar allò públic. La traducció a diners de tot allò que és essencial, sanitat, ensenyament, seguretat... ha fet que, quan han fet falta el màxim dels recursos disponibles,

**Tots aquells serveis públics de més proximitat a la ciutadania estan mancats de recursos.
I això no és una novetat**

TERE MAYORAL
GRUP DE TREBALL D'INTERIOR DEL PSC
COMARQUES DE LLEIDA, PIRINEU AI ARAN

el més calent fora a l'aigüera. Ara, amb el corre-corre, s'estan evidenciant no només les mancances ordinàries, sinó també aquelles estructurals que fan trontollar-ho tot. Tenim poques infermeres, tenim pocs metges, anem curts de materials, es proposen mesures d'ajuts i ni tant sols es poden tramitar, es proposa que siguin els estudiants (no de medicina) que es facin proves de la Covid entre ells, anem curts en seguretat, les estadístiques ens situen en escenaris força complicats... i això em porta a preguntar-me, sincerament, en mans de qui hem estat i estem? I sí, Catalunya, a nivell de gestió política, venim i estem en un camp que pugui. Esperem que, en un futur no massa llunyà, retornem al punt de seguretat vital del que mai haguéssim hagut de desplaçar-nos.